

Kunstgras, let op uw zaak!

Jammer genoeg is het niet
alles goud wat er blinkt

Kunstgras is een fantastisch product. Met kunstgras kun je een kwalitatief hoogstaande sportvloer realiseren die optimaal te gebruiken is. Gemeentes willen hun burgers aan het sporten en bewegen krijgen. Hiertoe worden sportparken in toenemende mate ook opengesteld voor scholen en burgers, waardoor het aantal gebruiksuren toeneemt. Juist met kunstgras lijken de mogelijkheden hiervoor nagenoeg onbeperkt.

Jammer genoeg is het niet alles goud wat er blinkt en zijn er nogal wat zaken die een positieve ontwikkeling van kunstgras bedreigen. Mijn stelling is dat de sector hier constructief mee aan de gang moet, in plaats van alles onder een mist van commerciële belangen te bedekken.

Zomaar een artikel, een paar weken geleden in de Volkskrant. Per jaar zou er 1000 ton microplastics van Nederlandse kunstgrasvelden het milieu in verdwijnen. Bevat het artikel, nog los van een aantal onjuistheden, onzin die eenvoudig genegeerd kan worden? Nee, natuurlijk niet, al was het alleen maar omdat het artikel heeft geleid tot vragen in de gemeenteraad van mijn eigen stad Den Haag en in de Tweede Kamer. Uit de sector hoor ik weinig. Aannemers en producenten van kunstgras oordelen waarschijnlijk dat struisvogelpolitiek de beste verdediging is. In het artikel wordt weliswaar een fabrikant geciteerd, maar dan over een non-infill-product dat nog in een experimentele fase verkeert en nog niet geschikt is voor de markt.

In dit kader hebben wij als gemeente Den Haag, samen met enkele andere grote gemeenten en branchevereniging BSNC, de koppen bij elkaar gestoken om een onderzoek op te zetten. Hiermee willen wij deze problematiek in kaart brengen, zodat waar nodig maatregelen getroffen kunnen worden op basis van feiten, niet van emotie.

Helaas is dit niet de enige bedreiging voor kunstgras. De 'Big Seven' (een samenwerkingsverband van zeven grote gemeenten) hebben recent een standaardbestek kunstgras op de markt gebracht. Jammer genoeg is dat nodig. Het belangrijkste probleem is dat vraag en aanbod steeds minder op elkaar aansluiten.

Zo hebben de gemeentelijke opdrachtgevers behoefte aan kunstgrasvelden die optimaal gebruikt kunnen worden, waarbij men moet denken aan ca. 3000 gebruiksuren per jaar, met een lange levensduur van ca. twaalf jaar. De markt en leveranciers zijn nog onvoldoende bezig met dit vraagstuk, zo werd nogmaals duidelijk tijdens een marktverkenning die begin dit jaar werd georganiseerd door de gemeente Den Haag met dit vraagstuk als uitgangspunt.

Zo blijkt onder meer uit een onderzoek van de BSNC dat de velden die in 2008 zijn aangelegd, zonder uitzondering binnen vijf jaar niet meer voldoen aan de FIFA-normering, en dat veel minder dan de helft nog aan de gebruiksnorm voldoet. Let op: het gaat hier om vele tonnen kostende constructies, die op papier verkocht worden met een garantie van tien jaar of meer. Trek dat eens door naar auto's, koelkasten of cv-installaties. Nederland zou te klein zijn en programma's als Radar of Tros Kieskeurig zouden overuren draaien. En wat gebeurt er in kunstgras-Nederland? Weinig: ook hier lijkt de beste strategie struisvogelpolitiek te zijn. Begraaf je kop diep onder het infill in de hoop dat het probleem vanzelf weggaat. Natuurlijk bestaat er een garantieregeling. Maar de regeling die nu bestaat, is nog veel te vrijblijvend en voorziet in het geheel niet in de nieuwe behoefte.

Ik roep op tot beter overleg tussen opdrachtgevers en aannemers, waarbij vraag en aanbod weer dichterbij elkaar komen en het hoofd kan worden geboden aan de bedreigingen voor het mooie product dat kunstgras zeker is. Het is tijd voor echte actie, niet voor halve compromissen.

Roy Roijackers

Roijackers is projectmanager sport van de afdeling bouw en techniek bij de gemeente Den Haag en daarnaast secretaris van de Big Seven.

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-5774